

нало нищо . . . Впрочемъ, да! Г-жа Миладинова ми разказа по пжтя за нейната упоритостъ . . .

Но азъ не го слушамъ. Гледамъ вцепенено само съ една мисль въ главата си. Знамъ, че нѣма какво да питамъ и все пакъ, съ неразумна вѣра, глухо запитвамъ:

— Докторе, нѣма ли нѣкаква надежда? Макаръ малка, едно на хилядята? Но, каквато и да е? Нѣма ли?

Той ме гледа открито съ убийствено мълчание. Нито намекъ отъ предишната благостъ на лицето. Човѣкъ ли е това? Хора ли сж докторитѣ? Той дори не отговаря. Само гледа и два пжти поклаща отрицателно глава.

Но азъ го хващамъ за ржката. И шепна не съ своя гласъ:

— Значи никаква? Никаква?

Той излиза отъ входната врата, вижда Славчето и тихо казва:

— Отстранете детето веднага. И ако госпожата е вѣрующа . . .

— Стига! — моля го азъ. — Разбирамъ всичко . . . Разбирамъ . . . Значи никаква, никаква!

— Но тя нѣма съ що да диша! — нѣкакъ сърдито казва той. — Нищо не може да се направи. До вечеръ, до утре най-късно ще бжде всичко свършено.

И той си отива. Отива си като съдия, който вече е прочелъ присждата и не иска да слуша повече никакви молби.

Азъ гледамъ предъ себе си и не виждамъ Таня. Тя приказва, приказва, но азъ не я чувамъ. Най-после съзнанието се връща въ оглушения умъ и азъ тихо изохквамъ.

— Не плачи, да идемъ при нея — бѣбри Таня. — Все пакъ може би? Господъ е милостивъ, не ставатъ ли чудеса, а?

Ние влизаме при нея. Тя се усмихва. Тя се усмихва въпреки смъртта. Господи! Ето чия любовъ е велика! Най-велика! По-силна и отъ смъртта.

Азъ я милвамъ по челото. То непрекъснато е влажно и топло. Топло и влажно. Азъ я поглъщамъ съ очи и не искамъ, не мога да лъжа. Казвамъ:

— Докторътъ съветва да отведемъ детето . . . Наистина, по-добре ще е за него. Пускашъ ли го?

А тя все пакъ се усмихва! Горчива, неземно печална усмивка, отъ която човѣкъ може да полудѣе. И като клати замислено глава, тя казва:

— Добре. Заведи я ти при баба ѝ. Но върни се веднага. Поздрави всички. И донеси моитѣ невѣстински писма. Помнишъ? Тѣ сж въ твоята маса. Искамъ да ги видя. Азъ не мога да говоря много. Майко! Ела насамъ. Не, стой тамъ...

И тя се сбогува съ детето. Само съ единъ дългъ неза-